

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΓΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η σέφη αυτή της αμαρτίας βιασάνε πολύ συχνά την Ίωάννα. Καταλάβαινε καλά πως ο Μοντελέν κέρδιζε διαρκώς έδαφος. Δέν την άφηνε ούτε στιγμή από κοντά. Πήγαινε στα σπίτια που σύχναζε κι αυτή, την επισκέφτοταν σπίτι της τις ώρες που-ταν έντελως μόνη, και στους χορούς, έπειδή η Ίωάννα δέν έχορευε, καθόταν και μιλούσε μαζί της άποίμερα...

Έτσι είχαν τά πράγματα όταν η Ίωάννα σχετίστηκε μέ την κό-μηση ντέ Λέον, μητέρα του Ίακώβου ντέ Λέον, τόν οποίο είχε τραυματίσει στη τελευταία μονομαχία μαζί του, ο Μοντελέν.

Η κ. ντέ Λέον ήταν πλού γρηά. Είχε περάσει όμως τη ζωή της διασκεδάζοντας, άπολαμβάνοντας κάθε ήδονη, έρωτοτροπώντας. Υπήρξε πάντοτε γυναίκα χωρίς άρχες, αλλά και χωρίς καίες. Ήταν άρκετά καλαίσθητη και πνευματώδης. Ή συγκεντρώσεις του μεγάρου της ήταν όνομαστές για τόν έλεκτιό κόσμο που μαζεύονταν εκεί. Πολιτικοί, λόγιοι, καλλιτέχνη, ώρες τις γρηές.

Η κ. ντέ Λέον είχε μία άδυναμία. Νά συγκεντρώνη στο μέγαρό της, κάθε βδομάδα, εκτός του άλλου κα-λού κόσμου, και τις περίφημες όμορφες του Παρισιού. Όταν γρηόσε της Ίω-άννα Μορσεσκάν γρηεύθηκε τόσο άπ' την όμορφη και νεοαίδενα όμορφη της ώστε γρηέκανε χίλιες-δυό περιποιήσεις, χίλιες-δυό κολλασίες, για νά την παρα-σούρη στις συγκεντρώσεις της. Την ήθελε για στολισμό τών αίθουσών της και για επίδειξη στους καλεσμένους της, εκτός αυτού όμως είχε και κάποιον άλλο, κά-ποιον άπόκρυφο πόθο, νά τραυματολο-γήση. Έπιθυμούσε νά καταστήση τή Ίωάννα φίλην του γρηού της! Αυτός ό πόθος, πόθος αμαρτωλός γρηνήθηκε μέσα της, όταν πρωταγίζουσε την πανέ-μορφη σύζυγον του Μορσεσκάν. Πάσο θά ταίριαζε, σκέφτοταν, μία τέτοια φιλε-νάδα στον Ίακώβό της!...

Ο Ίακώβος ντέ Λέον ήταν άκόμη πολύ νέος. Μόλις είχε άποφασίσει πρό-ξέτους της σχολής τών Ειδελπίδων. Μο-λαταύτα υπέρβαλε την παραίτησή του κ' έφυγε άπ' τό στρατό, για νά ζήση κοντά στη μητέρα του, ή οποία μετά τόν θά-νατο του μεγαλύτερου αδελφού του, που συνέβη τόν τελευταίο αυτό καρό, είχε άπομείνει έντελώς μόνη στον κόσμο.

Ο Ίακώβος ήταν καλός ζωγράφος και πολύ καλός μουσικός. Σπανίος όμως ήσολοιέτο μέ τις καλές τέχνες. Τό μόνο πράγμα που τόν ένδιέφερε στον κόσμο ήταν οι εύκολοι έρωτες. Στις συγκεν-τρώσεις της μητέρας του, πολύ σπάνια φαινόταν. Αντίθέτως δέν έλειπε ποτέ άπ' τά παρασηνία τών θεάτρων και τά κέντρα τών Παρισινών γρηενότων. Ήταν μέ μία λέξη παραλυμένος!

Μεταξύ τών γρηινικών που τού άρε-σαν υπερβολικά ήταν και ή κ. ντέ Έρμανύ. Μά ή Λουίζα δέν τοίχε δώσει καμμία σημασία. Έξακολούθησε ν' αγαπά τόν όραίο Σαβίλ. Ή σχέσεις της μαζί του εξακολούθησαν και στο Παρίσι, μετά της έπατορής τους άπ' τη Μαβίλ. Ο Σαβίλ έμπαινε στο σπίτι της έκείθεν, την συνοδεύε παντού, είχε γίνει ή σιά της ώρας ζωντοχίας.

Ο Ίακώβος ντέ Λέον βλέποντας ότι είχε έντελως άδύνατο να κατακτήση την κ. ντ' Έρμανύ, θέλησε στην άρχη νά καλέσει σέ μονο-μαχία τόν Σαβίλ. Έπειτα όμως παραγρηώθηκε μέ τούς εύκολούς έρωτας τών άστέρων τών Παρισινών θεάτρων.

Η παραλυσις του όμως αυτές δέν άρεσαν καθόλου στη μητέρα του. Και ή κ. ντέ Λέον σκέφθηκε νά παντρέψη τόν Ίακώβό της. Όταν όμως τού τό ειπε αυτό, ό νέος έγνε έξω φρενών και της έδήλωσε οητός, ότι προηγά νά πεθάνη παρά νά παντρευτή!

Υστερα από αυτό ή κ. ντέ Λέον δέν έματώλησε νά τού κέρη λόγω για γάμο. Πώς θά τόν τρωπούσε όμως άπ' τις συντριβές τών γρηινικών του θεάτρου; Φυσικά μ' ένα άλλον έρωτα, μ' έναν έρωτα πόδε μία γρηναία έγγαμο, γρηναία καλής τάξεως, γρηναία όμορφη, νέα και φρόνημη. Κ' ή γρηναία αυτή, ή Ίδανική φίλη για τόν γρηό της, ήταν κατά την κ. ντέ Λέον, ή Ίωάννα ντέ Μορσεσκάν.

Η κ. ντέ Λέον ήξερε καλά τά ιδιαίτερα της Ίωάννας. Ήξερε τις άπογοητεύσεις της άπ' τόν συγγρηικό της βίο. Ήξερε πόσο λίγο ήταν ευχαριστημένη άπ' τόν άνδρα της...

Δέν θά της ήταν λοιπόν δύσκολο νά ενεργήση για νά συνδεθούν έρωτικός ό Ίακώβος της και ή κ. Μορσεσκάν.

Γιά νά πετύχη ή κυρία ντέ Λέον τό σκοπό της αυτό, άρχισε νά μιλήη συχνά στο γρηό της για τά προσηνία της Ίωάννας, για την έξαιρετική όμορφη της, για την ευτυχία, που θά δοκιμάζε ένας άνδρωπος άν κέρδιζε τήν αγαθή μιάς τέτοιας γρηναίας. Ο Ίακώβος τάκουγε όλα αυτά λιγάκι επίπολαιο. Λαχταρούσε την Ίωάννα, την εθαύμαζε, την εκτιμούσε πολύ, μ' όλα ταύτα τού ήταν άδύνατο νά εισγρηώση στο πνεύμα της μητέρας του και νά καταλάβη τά καταγρηνα σγείδια της. Ή κυρία ντέ Λέον βλέποντας πως ό γρηός της θ' άργούσε πολύ νά την καταλάβη και ν' άποφασίση νά κατακτήση την κυρία Μορσεσκάν, άπεράσισε νά λάβη πιο δραστήρια μέτρα. Τετραπέρατη, όπως ήταν, είχε μωριστή τούς σκοπούς του κυρίου Μοντελέν, είχε καταλάβει τό ότι ό κόρης πολιορκούσε στενά την Ίωάννα, τόν ήξερε πόσο ήταν επιπιδύνο-στις γρηναίες, ήξερε καλά πως καμμία γρηναία δέν μπορούσε νά τού ξεφύγη. Τόν μωσίσε έξ άλλου θανασιμος από την ήμερα που είχε μονομαχήσει μέ τόν Ίακώβο και τόν είχε τραυματίσει. Όχι, δέ θά τόν άφηνε αυτή ποτέ τόν κόρημα Μοντελέν νά κερδίση μιά τέτοια νίκη. Δέ θάρηνε την Ίωάννα νά πείη στην άρχαλιά του, θά πολεμούσε μαζί του άνδρα, λυσασ-μένη, μέ αίθος. Κι αν ό γρηός της ήταν επίπολαιο, κι αν δέ μπορούσε νά την καταλάβη, θάρηαινε επί τέλους την άπόφαση νά τού μιλήση καθαρά και ξεάστερα. Ναι! θά τού άνοιγε τά μάτια, θα τοίλεγε: Νά, ή γρηναία που σου ταίριαζε, νά ή γρηναία που ποτέ νά καταστήση... Αγαπήσε την... Ο άνδρας της την περιγρηνεί, χάρισε της την ευτυχία που της λεί-πει και θά εισγρηήσης κ' έου μαζί της.

Αυτά ήταν τά σγείδια της γρηαίας ντέ Λέον. Και για νά μνη άφήση τόν Μοντε-λέν νά κερδίση έδαφος, έγραψε ένα ποίη ένα γραμματάκι στην Ίωάννα και την ειδοπούσε πως στις τρεις τό άπόγευμα θά πηγαινε νά την δη για νά της αναγγείλη κάτι τό πολύ ενάγιστο και πολύ σπουδαίο.

Η Ίωάννα παραξενεύτηκε όταν έλαβε τό σημείωμα της γρηαίας κο-μίσσης. Τι έρόκειτο νά της πη άραγε; Στις τρεις τό άπόγευμα ή κ. ντέ Λέον έφτασε στο μέγαρο της κ. Μορσεσκάν... εν ποιηή και παρατάξει. Ήταν πολυτελέστατα ντυμένη και την άκολούθησε ένας υπηρέτης της, ό οποίος κατούσε στα γρηία του τό σκαλιά της, ένα μικροσκοπικό σκαλί του καναπέ, μέ μετάξινο κοκκινώλευκο τριζομα.

Μικρή μου φίλη, ειπε ή γρηαία κόμησα στην Ίωάννα, φιλώντας την στα δροσερά της μάγουλα, μού είπατε μία μέρα πως ό λατρευτός μου Τωβίας σας άρέσει υπερβολικά, νά σας τόν χαρίζω και νά, σας τόν έφερα...

Η Ίωάννα τάχασε. Ποτέ δέν είχε πη στην κόμησα πως της άρέσει τό σκαλιά της. Μολαταύτα προσποθύθηκε την χαρούμενη κι άχοιχη νά την ευχαριστή για τό σπάνιο δώρο της: — Α, κυρία κόμησα, είσθε τόσο καλή! Σας ευχαριστώ... σας ευχαριστώ πολύ... Γιατί όμως νά σας στερησω τόν Τωβία σας; Τόν αγαπάτε τόσο!...

Η κ. ντέ Λέον όμως ήταν άποφασισμένη νά θυσιάση τόν Τω-βία της. Είχε τό σκοπό της. Και άπάντησε: — Όχι δά... Μη διατάξει καθόλου. Σας τόν χαρίζω μ' όλη μου την καρδιά. Και τό κάνω, πουλιά μου, για νά σας ευχαριστήσω, που μού δείχνετε τόσο καλοσύνη! Είσθε τόσο καλή μαζί μου, μικροζούλα μου! Πάρτε τόν λοιπόν. Θά σας κρατήη συντροφιά, εινε πι-στό κι' άποφωμένο σκαλιά.

Η κυρία πήρε τόν Τωβία στην άρχαλιά της. Κάθησαν κι' άρ-χισαν νά μιλούν. Η κ. ντέ Λέον γρηόσε άμέσως την κουβέντα και ρώτησε την Ίωάννα: — Κι' ό κ. Μορσεσκάν τι γίνεται; Δέν τόν βλέπουμε πεί. Θά εινε καλά βέβαια...

Η Ίωάννα την ευχαριστήσε για τό ένδια-φρηόν της και την ρώτησε για τόν Ίακώβο: — Εινε καλά ό κ. ντέ Λέον; — Αχ, ναι, πουλιά μου, καλά εινε τώ-γνη. Τόν προσέχο, βλέπετε, στο καθετί, γιατί εινε πολύ λεπτός. Καλλιτεχνική φύσις, βλέ-πει. (Άκολούθει)

Η σχέσεις τους εξακολούθησαν και στο Παρίσι...

σας άρέσει υπερβολικά. Λοιπόν άποφάσισα κ' έγώ, αν και τόν αγα-πό υπερβολικά, νά σας τόν χαρίζω και νά, σας τόν έφερα...

Η Ίωάννα τάχασε. Ποτέ δέν είχε πη στην κόμησα πως της άρέσει τό σκαλιά της. Μολαταύτα προσποθύθηκε την χαρούμενη κι άχοιχη νά την ευχαριστή για τό σπάνιο δώρο της:

— Α, κυρία κόμησα, είσθε τόσο καλή! Σας ευχαριστώ... σας ευχαριστώ πολύ... Γιατί όμως νά σας στερησω τόν Τωβία σας; Τόν αγαπάτε τόσο!...

Η κ. ντέ Λέον όμως ήταν άποφασισμένη νά θυσιάση τόν Τω-βία της. Είχε τό σκοπό της. Και άπάντησε:

— Όχι δά... Μη διατάξει καθόλου. Σας τόν χαρίζω μ' όλη μου την καρδιά. Και τό κάνω, πουλιά μου, για νά σας ευχαριστήσω, που μού δείχνετε τόσο καλοσύνη! Είσθε τόσο καλή μαζί μου, μικροζούλα μου! Πάρτε τόν λοιπόν. Θά σας κρατήη συντροφιά, εινε πι-στό κι' άποφωμένο σκαλιά.

Η κυρία πήρε τόν Τωβία στην άρχαλιά της. Κάθησαν κι' άρ-χισαν νά μιλούν. Η κ. ντέ Λέον γρηόσε άμέσως την κουβέντα και ρώτησε την Ίωάννα:

— Κι' ό κ. Μορσεσκάν τι γίνεται; Δέν τόν βλέπουμε πεί. Θά εινε καλά βέβαια...

Η Ίωάννα την ευχαριστήσε για τό ένδια-φρηόν της και την ρώτησε για τόν Ίακώβο:

— Εινε καλά ό κ. ντέ Λέον; — Αχ, ναι, πουλιά μου, καλά εινε τώ-γνη. Τόν προσέχο, βλέπετε, στο καθετί, γιατί εινε πολύ λεπτός. Καλλιτεχνική φύσις, βλέ-πει.

